

AM.

sak
Az
niá-
kik
nak
ha
nál-
ad-
ága
lle-
rok
; a
iák
ttel

lát-
nak
unk
iatt
ja-
thi-
szi-
s e
x s
yen
ők
em-
rdó

KIS HAVI

MACSKA-ÚJSÁG. (Lásd a 157. lapon.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

IKOR pedig fölébredt, eleinte azt hitte, hogy ez nem is álom volt, hanem valóság. Mert most nem a földön, mohából készített ágyon találta magát, hanem mennyezetes puha selyem ágyban, mely még különb volt, mint az otthoni. Csodálkozva dörzsölte szemeit . . . talán még mindig álmodik? Vagy vissza-került atyja palotájába, a szörnyeteg megsajnálta és visszavitte?

Egy két pillanatig ezt hitte; de amint jobban körülnézett, látta, hogy ez mégsem atyjának palotája, ilyen pompás terem még ott sincs. Szinte káprázott a szeme s gyönyörködve bámult, midőn végig tekintett a szobán, melyben feküdt. A falakon óriási kristálytükrök ragyogtak, mellettök pedig a legpompásabb virágok egész kis ligetet képeztek; az egyik sarokban szökőkút vize locsogott halkán, a másikban tarka tollu kis madarak zengtek bübajos dalt s drága szőnyegek, kárpitok boríták az egész szobát.

A királykisasszony, ámbár ámulva nézte mindezt: várta, hogy majd valaki megjelen; de hiába várt, nem jött senki s a madarak csevegésén kívül nem is hallatszott semmi hang. Fölkelt tehát, gyorsan magára öltötte egyszerű ruhácskáját s közelebről megtekintette mind azt a sok szép tárgyat. A mint így a szobában járt-kelt, egy függő szőnyeghez ért, mely mintha ajtót takart volna el. Félrehuzta és csakugyan ajtót talált, mely egy másik, még fényesebb terembe nyílt.

— Azt hiszem, szabad ide belépnem, különben nem hagyták volna nyitva az ajtót, gondolá s belépett a másik szobába. Oh, hiszen ez pompás! Ez az ebédlő, s már készen is vár a reggeli!

Csakugyan, a szoba közepén terített asztal volt, megrakva gazdagon mindenféle jó étellel-itallal, úgy hogy királykisasszony létére sem kívánhatott jobbat. Nem is bánta egy csöppet sem, hogy terített asztalra talált, mert bizony éhes volt; leült tehát az asztalhoz, de ekkor meglepetve látta, hogy kettőnek van terítve.

— Valjon ki jön még ide reggelizni? szólt s aztán kaczagott. Talán bizony maga a szörnyeteg! Mert hiszen az ő kastélyában vagyok. No az furcsa volna, ha az az idomtalan állat megpróbálna arany késsel és villával enni ilyen apró tányérról. Különben meg lehet, hogy tud bánni vele s mindenesetre illő, hogy megvárjam. Csak ne maradna el sokáig, mert éhes vagyok! Kedves szörnyeteg ur, szíveskedjék besétálni, reggelizzünk.

Alig mondta ki e szavakat, egy ismerős hang megszólalt:

— Köszönöm, kegyes királykisasszony, hogy meghívott. E nélkül nem lett volna szabad belépnem.

A királyleány hátra fordult s most bámult csak igazán, mikor látta, ki lépett be az ajtón.

Nem förtelmes szörnyeteg lépett be, hanem egy deli szép ifju, gyönyörű aranyos öltözetben s akárki is rögtön fölismerete volna, hogy ez bizonyosan valami királyfi. A királykisasszony is azonnal átlátta ezt s szinte röstelte, hogy ő csak

olyan egyszerű ruhácskába van öltözve. Zavartan mondá:

— Ah! Azt hittem, hogy a szörnyeteg fog belépni.

A királyfi vidáman nevetett. Jókedvű volt, amire lehet is oka; mert ha valaki kénytelen mint förtelmes, pusztító szörnyeteg barangolni s aztán megint visszakapja eredeti alakját és deli királyfi lehet, az kellemes dolog. A királyfi tehát vidáman mondá:

— A szörnyeteg én vagyok, szép királykisasszony s örök hálával tartozom neked, mert általad visszanyertem emberi alakomat, habár csak néhány órára is. Mily nagy jót tettél velem, hogy ide eljöttél!

— Oh, azért nem tartozol hálával, felelt a királyleány szeliden. Azért jöttem veled, hogy királyi atyám országát megmentsem a pusztulástól; ha ez neked is hasznodra vált, ezenannál inkább örvendek. De most magyarázd meg . . .

A királyfi elmosolyodott és nagyot sóhajtván mondá:

— Majd később . . . Azt hiszem, hogy még elég érkezésünk lesz reá, fájdalom! Most inkább reggelizzünk s felejtsük a bajt!

Leültek az asztalhoz s reggeliztek ugyancsak jóízűen. Mikor elkészültek, a királykisasszony régi szokása szerint szinte akaratlanul zsebébe nyúlt és elővette arany almáit, hogy játszadozzék velök. Aztán eszébe jutott, mily ügyesen kapta el a szörnyeteg az almákat s mos próbára akarta tenni a királyfit is.

— Kapd el! kiáltá.

A királyfi ügyesen elkapta az elsőt, aztán a másodikat is és ezt rögtön vissza-

dobta, hogy elkaphassa a harmadikat. A királyleány meglepetve tapasztalta, hogy a királyfi épen olyan ügyes e lapdázásban, mint ő maga. Sokáig játszottak tehát s mind magasabbra dobálták az arany almákat s mindig oly ügyesen elkapták, hogy egyetlen egyszer sem esett a földre. Olyan jó kedvük lett, hogy kaczagtak, ugráltak, mint valami boldog gyermekek, kiknek semmi bajuk e világon.

Egyszerre azonban a királyfi abbahagyta a játékot s elhalványodott, aztán szomorúan mondá:

— Szabadságom órája letelt . . . mennem kell!

— Menned kell? Hová?

— Oda, hová borzasztó átkom kényszerít! Isten veled!

Ezzel gyorsan kiment s a királyleány egy pillanattal később nehéz lábak dobogását hallotta, épen mintha a szörnyeteg rohanna el.

Nem értette a dolgot s ijedten várta a királyfi visszatérését, de hiába; egész nap nem tért vissza. Másnap reggel azonban a reggelinél pontosan megjelent, nagy öröme a királykisasszonynak, ki a kellemes, szelid királyfit nagyon megszerette.

— Tegnap ugyancsak megijesztettél, hogy oly hirtelen eltűntél, mondá neki. Már azt hittem, magam maradok az elvarázsolt kastélyban. Ugy-é ma velem maradsz?

— Óh, jó királykisasszony! szólt a királyfi bánatosan; nem akartalak szomorítani, de végre mégis csak meg kell tudnod szomorú sorsomat.

És elmondá, hogy több évvel ezelőtt egy gonosz varázsló hatalmába esett, ki

arra kárhoztatta, hogy ama förtelmes szörnyeteg alakjában kóboroljon mindadig, míg egy királykisasszony saját jószántából el nem jön ide az elvarázsolt palotába, hogy megmentse.

— De hiszen akkor semmi baj, szólt a királyleány örvendő. Én igazán jó szántomból jöttem, tehát a föltétel teljesült.

— Még nem egészen, felelé a királyfi. A varázs csak félig van megtörve, csak annyira, hogy most naponként egy órára visszanyerhetem emberi alakomat. De csakugyan tőled függ, hogy teljesen megszabaduljak s ha visszajutnék birodalmamba, magammal vinnélek, te lennél feleségem, az ország királynéja. Meg akarsz-e szabadítani?

— Hogy ne akarnálak! Akármit szívesen megteszek, csak mondd, mit kell tennem?

— Keveset és mégis nagyon sokat, nagyon nehezett. Itt kell élned egymagadban és várnod, míg elkövetkezik a napja, melyen a varázslat ideje lejár. Félned nem köll semmitől, bajod nem lesz s bármit kívánj, mindent rögtön megkapsz, mihelyt kimondod . . . de elszánhatod-e magadat arra, hogy itt élj elhagyottan? Én tudom, meddig fog tartani, de meg nem mondhatom, még azt sem, hosszú vagy rövid ideig fog-e tartani. A bizonytalanság fog kinozni mindennap, de szabadságodban áll követelni, hogy haza bocsássalak s akkor én visszaesem a régi varázslat alá, még egy órára sem nyerhetem vissza igazi alakomat, újra pusztitanom kell az országokat!

— Nem, nem! kiáltá a jó királyleány könnyezve, ezt nem engedem! Itt maradok

szívesen. De úgy-é látni foglak minden nap?

— Fogsz, minden reggel egy óráig. De a nap többi részét szörnyeteg alakomban kell töltenem s kint az erdőben barangolnom.

A királyfi távozott s csakhamar hallatszott a szörnyeteg dobogása. A királyleány komoly gondolatokba merülve töltte az egész napot s minél tovább gondolkodott, annál inkább eltökélte, hogy megszabadítja azt a kedves, derék királyfit. Néha-néha az jutott ugyan eszébe, hogy talán mégis jobb volna haza mennie és jó szüleit megvigasztalni; de még sem bírta elviselni a gondolatot, hogy elhagyja a szegény elkárhozott királyfit, mikor talán már csak rövid idő van hátra megszabadulásáig. Ugy ám, de hátha még sok idő van hátra. Sok, nagyon sok esztendő? Az ilyen elvarázsolt helyen egy napnak látszhatik, ami az embernek egész egy esztendő!

— Mindegy, megígértem neki s megtartom szavamát! szólt végre elszántan.

Mikor tehát másnap ismét előjött a királyfi s kérdé, valjon nem bánta-e még meg elhatározását? — azt felelé:

— Nem, nem bántam meg s tünni, szenvedni fogok éretted akármeddig. Az én sorsom ugyis könnyebb, mint a tied. Óh, ugy sajnállak! Mondd, nem lehet semmi más módon segítenem rajtad?

— Nem lehet!

— Hátha tűzbe vetnök azt a szörnyeteg-bőrt, mikor nincs rajtad?

A királyfi elsápadt.

— A világért se! Még csak gondolni se merj effélére, mert az szörnyű veszedelmet hozna reád! (Folytatása a 150. lapon.)

zám.

inden

öráig.

kom-

n ba-

hal-

rály-

tölté

olko-

meg-

lyfit.

hogy

és jó

birta

ja a

talán

adu-

ó van

ilyen

atik,

ó!

meg-

ntan.

őjött

még

ürni,

Az

tied.

ehet

ször-

olni

edel-

on.)

BAJOS ÁLLAPOT. (Lásd a 159. lapon.)

(Folytatása a 148. laphoz.)

A királykisasszony tehát belenyugodott s ott maradt az elvárásolt kastélyban. A királyfi, mióta tudta, hogy a jó leányka komolyan elszánta magát a maradásra, egészen fölvidult s reggelenként, mikor együtt voltak, jókedvüen mulatgattak, játszottak, mignem ütött az óra s a királyfinak mindig újra föl kellett öltetni a szörnyeteg bőrét, a királykisasszony pedig egyedül maradt egész napra.

Ez bizony nem volt valami mulatságos élet. Soha senkit nem látott, senkivel sem beszélhetett, csak a kis madárkákkal; óraszámra üldögélt egy helyben, vagy járta végig a palota pompás termeit, nagy kertjét, úgy hogy már minden zugot, minden bokrocskát ismert. Máskülönbén a királyfi igazat mondott: nem történt semmi baja s amit csak kívánt, az rögtön ott temett. Ha eszébe jutott, hogy szeretne olyan aranyos ruhát, minőt otthon viselt, öltöző szobájában mindjárt készen találta; ékszereket, csipkéket, szalagokat s ezerféle szép holmit csak kívánia kellett, rögtön megkapta. Reggelire, ebédre a legfinomabb ételek és csemegék várták s ha olvasással kívánt szórakozni, a leggyönyörűbb képes könyveket találta asztalán. Így tehát lassacskán beleszokott, hogy egymagában eltöltse a napot. Csak azt tudhatta volna, meddig fog ez tartani!

Egyszer kísérletet tett, nem árulhatná-e el a királyfi a titkot; de hiába, a királyfi nem árulta el, hanem inkább elszomorodva mondá:

— Jó királykisasszony, ezt megmondanom nem szabad, tehát ne is kérdezz. De ha nem bírod elviselni sorsodat, csak

szólj s szabadon bocsátalak, magam szenvedek tovább.

— Nem, nem! Hiszen mondtam, hogy nem hagylak el.

Ezentul tehát erről nem is volt többé szó köztük s napok, hetek, hónapok multak és ők mindig egyformán éltek ott az elátkozott kastélyban. Az az egy rövid óra, melyet reggelenként együtt töltöttek, az volt minden örömük s egész nap csak erre vártak. Valahányszor válniok kellett, a jó királyleány mindig elszomorodott, mert arra kelle gondolnia, hogy az a derék, kedves ifju förtelmes szörnyeteg alakjában kószál kint az erdőkön s az emberek talán üldözik, mint gonosz fenevadat. De mégis örült, hogy legalább egy-egy órára naponként meg van törve a varázslat és egyszer valamikor majd csak üt a szabadulás órája.

Ekképen az idő, bár nagyon lassan, de mégis csak mult. A királyleány mindinkább megszokta az elhagyottságot s mindinkább megszerette a szerencsétlen királyfit, ez meg viszont minden módon igyekezett bebizonyítani háláját. Soha sem mulasztá el megjelenni a reggelinél s derült tréfával, játékkal megvigasztalni a jó leánykát.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A KERESZTES MÁRIÁS.

— Elbeszélés. —

ÁTTATOK-E ezüst máriást? Azt hiszem, nem sokan, sőt a legtöbben talán nem is tudjátok mi az. Nem is csodálom, mert mai nap azt már csak ritkaságkép láthatni, mint mi láttuk a mamánk kedvencz karpereczében, melyet sokszor nézegettünk.

— Miféle pénz ez, mamácska? kérdeztük egyszer. Ilyet most nem látni, pedig ugy-e pénz?

— Az, kedves fiam, csakhogy régi pénz; akkor járt, mikor én még kis leány voltam és máriás huszsnak hívták, mert, mint láthatjátok, a Szüz Mária képe van kiverve rajta. Akkoriban egy ilyen huszas nagy pénz volt.

— De hát miért hordod itt a karpereczedben? Hiszen nagyon kopott, bizony nem valami szép, inkább a fiókban kellene tartani.

A mama mosolyogva rázta a fejét.

— Ez nekem igen kedves emlékem s majd egyszer valamikor elmondom a történetét.

Persze, nekünk sem kellett több. Ettől fogva nem volt nyugta a mamának, majd mindennap faggattuk, mondja el az ígért történetet; de mindig közbejött valami, nem juthattunk hozzá s már alig mertük kérni, mignem egyszer végre meghallottuk. Az pedig ugy történt, hogy kis hugom Anikó, a ki igen jószívű leányka volt, egy fényes ezüst huzast kapott Samu bácsitól s nagyszerű terveken törte a fejét, mit mindent fog összevásárolni, mire én azt találtam mondani:

— Addig tervezgetsz, míg utoljára semmit sem vásárolsz, hanem odaadod valakinek, mint a minap azt a szép tizeskét.

Mamánk, ki éppen a szobában volt s ezt hallotta, mosolyogva szólt közbe:

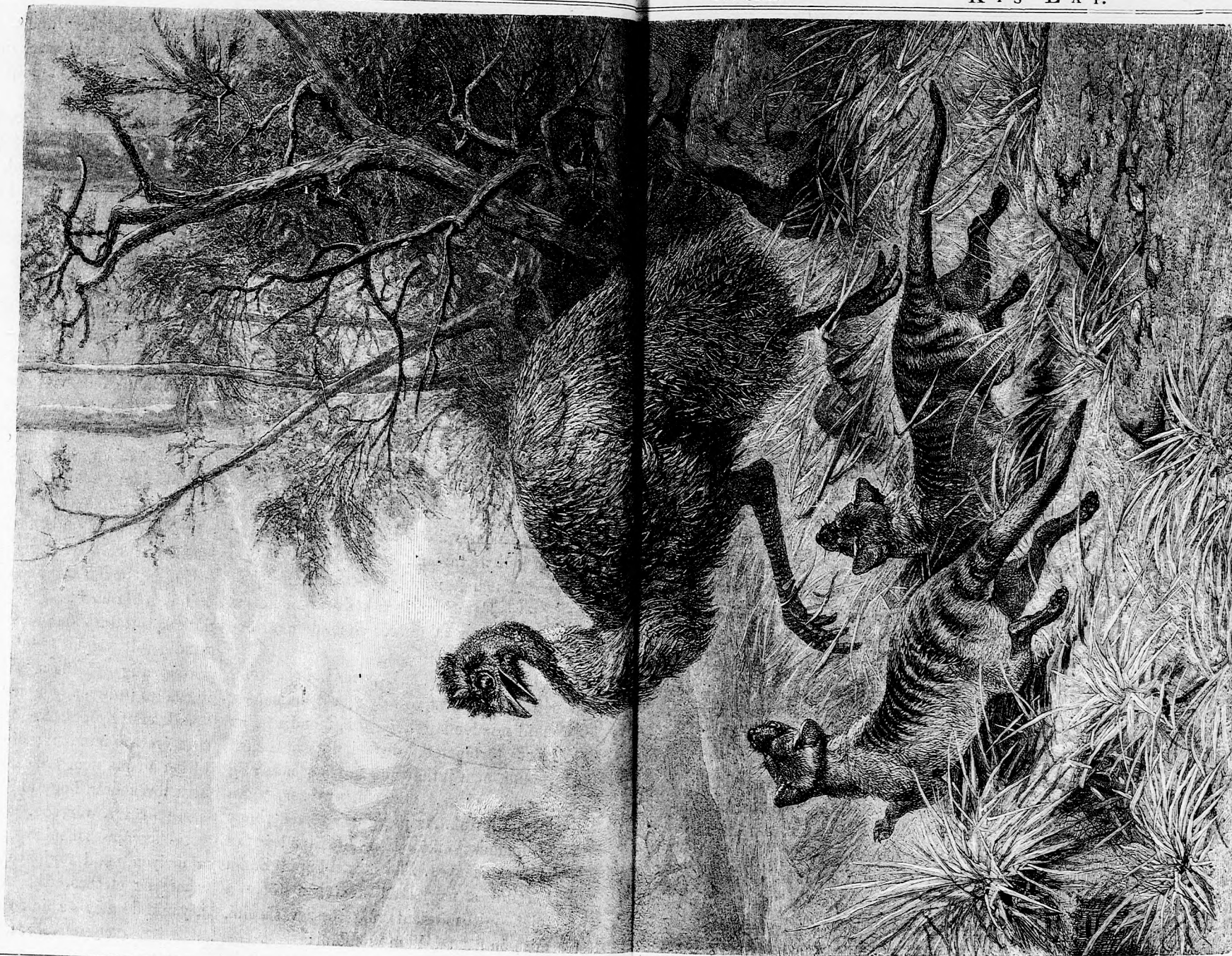
— Az sem lenne baj. Talán majd egy második keresztés huszas válnék belőle.

Tudtuk, hogy ez czélzás arra az ócska pénzre s most már nem tagítottunk, míg mamáskánk le nem ült közénk és el nem mondta a rég ígért történetet.

— Régen volt az, — akkor, mikor én még kis leány, körülbelül tizenkét éves voltam. Nem volt ám nekem olyan jó dolgom, mint van nektek; szüleim, a ti öreg szüleitek, szegény emberek voltak, egyszerű falusi emberek s ugyancsak gondot adott nekik, hogy minket fölneveljenek.

Négyen voltunk testvérek, én meg három fiu: Károly, Berzi és Pali. Nekem és jó anyámnak ugyancsak meggyült a bajunk a három fiuval, mert bizony eleven ficzkók voltak. Valahányszor haza jöttek, mindig volt valami fészés, repedés a ruhájokon; alig győztük a javítást, foltozást; új ruhára pedig nagyon ritkán telt szegény apánk erszényéből. Pedig szívesen áldozott érettök mindent; csakhogy azt tartotta: a ruha nem teszi az embert s inkább arra törekedett, hogy idővel majd beküldhesse őket a városba, hadd tanuljanak tovább s válasszon mindegyik olyan pályát, a melyen majd legjobban boldogulhatni remél az életben. Engemet is szeretett atyánk, de mégis a fiuk voltak kedvenczei

(Folytatása a 154. lapon.)

AZ EMU ÉS A ZEBRA-FARKASOK. (Lásd a 158. lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

s irányukban nagyon engedékeny volt. De viszont a mamának meg én voltam a kedvence, valóságos kis mama voltam s ketten tartottuk rendben a pajkos fiukat.

A három közül Pali, a legfiatalabb, volt az én kedvencem, ő volt a legesőndesebb legszelidebb s ha épen ráértem, mindig együtt játszottunk s a mink volt, mindent hűségesen megosztottunk. Károly a legnagyobbik, szintén szívesen megosztotta mindenét, sőt nagyon is könnyen tuladott mindenén, míg ellenben Berci, ha csak egy pogácsa volt is a zsebében, már rettegett, hogy valaki kérhetne belőle.

Egy napon atyánk így szólt a fiukhoz :

— Gyerekek, délután öltözzetek fel ünneplő ruhátokba, elmegyünk az ezredes urhoz bucsazni.

Lett erre öröm és ujongás! Tudták, hogy mindig valami kellemes meglepetés éri őket az ilyen látogatásnál.

Az ezredes gazdag öreg ur volt s kastélya a falu szélén egy kis dombon állott. Hajdanában atyánkkal együtt katonáskodtak, s jó barátságban maradtak azután is, mikor mindketten kiléptek a szolgálatból. Az ezredes a fővárosban lakott, csak néha-néha jött egy pár hétre falusi birtokára s ilyenkor gyakran hívatta a kastélyba atyánkat és a fiukat is; megszerette őket s gyakran adott nekik holmi apró ajándékokat. Most épen elutazni készült, azért mentek hozzá bucsulátogatóra.

Én és anyácskám a ház előtti tornáczon varrtunk, midőn visszaérkeztek. Károly jött legelől s ugrálva, ujjongva rohant közénk.

— Nézzétek, nézzétek, mit kaptam! S egy fényes ezüst huszast dobott magasra, hogy ismét elkapja.

— Mi az? kérdé a mama meglepetve. De Károly ezalatt kint volt az udvaron s onnan kiáltá :

— Vásártíára való az ezredes urtól. Holnap vásár van a városban s azt mondta, vehetünk, amit akarunk. Majd neked is veszek valamit, Katicza! Bercinek is van egy huszasa, Palinak is! Ujjuju! Lesz majd vásárfia!

S ezzel ismét ugrált, ujongott és lapdázott a pénzzel.

Anyánk azonban szigorú arczot mutatott s így szólt :

— Hozd be rögtön azt a pénzt. Hát arra való az, hogy lapdázzál vele?

De Károly ezuttal nem engedelmeskedett, hanem folytatta ujongását s szavaiból csak annyit lehetett megérteni, hogy a huszas az övé, atyánk megígérte nekik, hogy tehetnek a pénzzel, amit akarnak.

Nemsokára megérkeztek a többiek is. Elöl jött Pali, örömtől sugárzó arccal s már messziről integetett felém és mutogatta a csillogó huszast; utána jött Berci, kezét zsebében tartva; szinte láttam, mily féltékenyen szorongatja kezeiben a kincset.

A fiuk az udvaron élénk tanácskozásba merültek, mialatt atyánk hozzájuk jött. A mama odakiáltott a fiuknak, hogy jöjjenek be és adják át a pénzt, mert az nem játékszernek való; de ekkor atyánk így szólt :

— Nem, a pénzt ne vedd el tőlük. Az eredes ur nekik adta s megígértette

velem, hogy tehetnek velem, amit akarnak; teljék örömük. Megígérttem, tehát úgy is kell lennie.

A mama ezt nem örömet hallotta, mert úgy vélte, hogy a pénz nem gyerek kezébe való, kivált olyan sok pénz. Mert akkor egy ezüst huszas nagy pénz volt, főképp nekünk gyermekeknek; egy-két krajczárunk ha akadt néha, de egy ezüst huszsról álmodni se mertünk volna. És most a fiuk közül mindegyiknek volt, elkölthették tetszésök szerint.

Mínt hogy a dolgon változtatni már nem lehetett, mamánk is belenyugodott; én pedig, mikor esteledni kezdett s munkámat befejeztem, siettem a fiukhoz, hogy közelebről megnézzem kincsöket. Károlyt nem láttam sehol, — bizonyosan a faluban járt valahol és valamennyi pajtása előtt eldicsekedett szerencséjével; Berezi a ház mögött csöndesen üldögélt s annyira el volt merülve gondolataiba, hogy kérdéseimre alig válaszolt; fölkerestem tehát Palit, ki a kertben egy padon ült és vígan játszott huszasával.

— Jöjj ide Katicza, kiáltá, nézd, milyen gyönyörű huszas.

Ujdonat új, fényes huszas volt, a Szűz Mária képével. Sokáig nézegettem, aztán visszaadtam neki s kérdém:

— És mit vásárolsz majd rajta?

— Még nem tudom... de valami szépet, valami nagyon szépet.

— De mégis, mire gondoltál?

— Oh, még nem dolgoztam... csak azt tudom, hogy veszek valamit szüleinknek, meg neked is.

— Hát magadnak?

— Oh, magamnak is. Egy ezüst huszas igen sok pénz ám, azon tömérdeket lehet vásárolni. Várj csak, tanácskozzunk kissé, hogy mit vásároljak.

Nagy tanácskozást vittünk végbe, el sem készültünk vele vacsoráig. Százfélét terveztünk, szebbnél szebb dolgokat s magam is meg voltam győződve, hogy anyáskánk, ha majd látja, mily jól használjuk fel a máriást, maga is örülni fog. Vacsora után újra kezdtük a tanakodást s legalább is a felvásárt megvettük tervben, de igazán megállapodni nem tudtunk, hogy hát mégis mit vásároljunk.

— Tudod, Katicza, szólt végre Pali, legokosabb lesz, ha ott a vásáron határozzuk el, ha majd látunk egyetmást. Akármit határozzunk most, mégis csak ott válik meg, mi lesz a legjobb.

Elhatároztuk tehát, hogy nem határozzunk semmit s annál boldogabban fekiüdtünk le, mert így még tovább tervezgethettünk, míg végre az álom elnyomott.

Másnap reggel még alig virradt, már talpon voltunk mindnyájan s készültünk a vásárra. A város nem volt messze s mi gyermekek is sokszor bementünk gyalog. Nem is kellett minket féltetni, mert nem voltunk ám holmi elkényeztetett gyermekek; korán megszoktuk, hogy vigyázzunk magunkra. Amint öltözködtem, anyáskám hozzám jött és így szólt:

— Kedves leányom, én nem mehetek be a városba, de reád bízom a fiukat; vigyázz, hogy valami bolondságot ne kövessenek el a pénzükkel.

— De hátha nem hallgatnak reám, mit tegyek?

— Azért figyelmeztetek előre, hogy eszeden járj. Elég okos leány vagy már, ügyelhetsz azokra a szeleburdiakra. Tulajdonképen csak az egyikre kell ügyelned. Berczit nem félted, mert ő valóságos kis fősvény, nem adja ki egykönnyen a pénzt; Pali meg, jól tudom, mindenben szívesen hallgat reád, tehát vele nem lesz bajod. De az a szeleburdi Károly, az könnyen elkövet valari bolondságot, őt tehát tartsd szemmel.

Megigértem, hogy mindent megteszek, ami tőlem telik; aztán siettem fölkelni, mert Károly már az udvaron jártkelt és nyugtalankodva kiáltozott utánunk. Amint a fiuk kis szobájába léptem, ott találtam Berczit, aki éppen elkészült valami varrással.

— Mit csinálsz, Berci? kérdém. Ha elszakadt a kabátod, mért nem szólsz? Én jobban megvarrtam volna.

— Nem szakadt el, felelé nyugodtan.

Jobban megnéztem és láttam, hogy Berci hatalmasan bevarrta az egyik zsebé, melybe a huszas dugva volt.

— De hiszen így majd nem tudod elővenni, ha vásárolni akarsz valamit! mondám nevetve.

Nem felelt, csak intett, hogy ő jobban tudja, mit csinál.

Még Palit kellett előkeresni. A házban nem volt sehol; kiszaladtam tehát a kertbe s csakugyan ott találtam kedvenc helyünkön, az orgonabokor alatt. Egyik kezében a huszast tartotta, a másikban tollkését.

— Mit csinálsz, Pali?

— Nézd csak, Katicza, jelt véstem a huszasba.

Csakugyan, a huszason levő Mária-kép közepére mély keresztet vésett. Csoválkozva kérdém:

— De hát mire való ez?

— Hogy megismerjem, ha valamikor ismét kezembe jut.

— Bolondos Pali! hogy gondolhatsz ilyet! Ha egyszer kiadtad, alkalmasint soha sem kerül az többé a te kezedbe. Ki tudja, hova viszik el az ország más részeibe.

— Meglehet. De ha majd nagy leszek és munkámmal pénzt keresek, ugy-e érdekes volna, ha egyszer valamikor ezt a huszast kezembe kapnám és megismerném? Ezen a jelen még öreg koromban is ráismerek s akkor eszembe fog jutni, hogy ez volt életemben az első máriás huszasom.

— Biz, az érdekes volna, de arra nem számíthatsz. És ha sok év múlva kezdedbe kerülne, akkor már nem lesz olyan szép fényes, mint most.

— Mindegy, mégis örülnék, ha valamikor visszakapnám.

Károly türelmetlenül kiáltozott, hogy induljunk már! Tehát végre el is indulunk. Többször mentünk már így a vásárra, dezelőtt mindig csak egy-két krajczárunk volt, most pedig volt három huszasunk. Azaz, csak a fiuknak volt, mert nekem anyácskám most is csak néhány krajczárt adhatott; de én ezért is hálás voltam, mert jól tudtam, hogy szegény szüleimnek nincs effélére való fölösleges pénzük.

— Vigan mentünk tehát a város felé, neveltünk, daloltunk, csak nekem jutott néha eszembe anyám komoly intése s kissé aggódtam, vajjon fogok-e tudni vigyázni Károlyra? Hátha elkölte pénzt valami

haszontalanságra, mielőtt csak észre is venném? Aggodalmam annál inkább növekedett, mert még nem igen messzire értünk, mikor a falubeli fiuk egész csapatával találkoztunk. Ott ültek az ut szélén s mikor minket megpillantottak, egyikök így szólt Károlyhoz:

— Ugyancsak lassan jöttetek! Már azt hittük, hogy rászédtél.

— Oh persze! Hiszen megígértem!

(Vége következik.)

Macska-ujság.

(Képpel a czimlapon és a 158. lapon.)

CZICZÁM, czicza! Jer ide!
Egymásután, sebtibe!
Megérkezett — jaj be jó! —
A »Dorombi Híradó!«

Macskádía országából,
Annak a székvárosából.
Onnan küldik ezt a lapot —
De ni, mi ez? Ó, ó, ó!
Ezentul már nem kapod —
Ez a szám az utolsó!
Ugyan mi történhetett?
No, elolvasom neked:

»Ünnepnapunk borult gyászba!
1-ső Kandur ö kegyelme,
Macskádía fejedelme
Nagy vigan fölmásza
Tegnap a padlásra,
Hogy ott magát kedvére
Végre kivadássza.
Nem sokára észrevett
Egy fehérke
Jó kövérke
Ragyogó kis egeret.
Szöre csak úgy csillogott,
Bizony, ritka csinos volt;
Mintha lett vón' ezüstbül!

S nem rezdül,
Nem mozdul. . .
Ott csücsülget, ott fülelget
Merőn, mozdulatlanul.
1-ő Kandur ö kegyelme
Macskádía fejedelme
Megörül —
A kormos kémény mögül
Rája szökken.
De meghökken —
Majd elordítja magát,
S fájdalmasan remegteti
Ide-oda a farkát.
Hatalmas Ég! Mi lelheti
Kandursága ö kegyelmét,
Macskádía fejedelmét?
Ó hű cziczák, képzeljétek,
Milyen szörnyöséges fátum! . .
Gyalázatos, rút merénylet!
Aláváló attentátum!
Nem volt igazi egerke
Csak aféle tüttartó volt!
Kis leánykák tüzdelék be
A hegyes tüt a szőrébe.
Prüszkölt, horkolt,
1-ő Kandur ö kegyelme.
Macskádía fejedelme.
Szörnyü fájdalmakat érzett
Szája vérzett,
Nyála folyt,
S rettenetes dühös volt.
»Valjon, ezt ki művelé?
Ki volt a gaz?
Járuljon az
Rögtön a szíнем elé!
Igy kiáltott,
Igy miákkolt
Az egerek veszedelme
Macskádía fejedelme,
1-ő Kandur ö kegyelme.
Hát egyszerre . . mi hangok?
Mintha ezüst harangok
Csendülnének.
Öröm-ének
Zendült meg a kert alatt.
Ott haladt
Egy sűrű leány csapat.

Tőlük származott az ének.
 Minap összeesküvének :
 Megfoggják bosszulni,
 Hogy annyi fehér egérnek
 El kellet pusztulni
 S iszonyún kimulni,
 1-ső Kandur körme alatt.
 Az utolsó egér-falat
 Most bizony a torkán akadt.
 „ Macskádia fejedelme
 Ő kegyelme

Rögtön — még a nap se ment le —
 Körmölt manifesztumot :
 Hogy legott
 Kivándorol e vidékrül,
 Doromb fényes székhelyérül ;
 Macskádia birodalmát
 Fölöszlatja,
 Kuczkómögi szép trónusát
 Odahagyja.
 S megátkozú az egész lányseveget :
 Ennék meg ök mind a fehér egeret ! »

AZ EMU ÉS A ZEBRA-FARKASOK.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

AUSZTRÁLIÁNAK — melyet a világrészek közt ötödiknek és legujabbnak szoktunk nevezni, mert legkésőbb fedezték föl, — sok érdekes és sajátos növénye és állatja van. A legsajátosabbak egyike az emu madár.

Félig-meddig hasonlít az afrikai struczmadárhoz és mint ez, szintén a futó madarak osztályába való. Tollazata sötétbarna s majdnem sörteszerű, szárnyai nagyon kicsinyek, úgy hogy röpködni épenséggel nem tud, de annál gyorsabban fut,

mert lábai meg rendkívül erősek és hosszúak s három izmos ujján hatalmas karmai vannak, melyek legfőbb fegyvere.

Az emu még nem igen régen nagy számmal, egész nagy csapatokban élt Ausztrália síkjain és vadonaiban ; de most már csak párosával vagy hármásával találkozható, mert a sok üldözés kipusztította. Mióta európai emberek laknak Ausztráliában, azóta nagyon rossz dolga van a szegény emunak, mert az európaiak nagyon szeretik az emu-vadászatot. Lóháton üldözik,

mint
 sebe
 elől

ellen
 Ez a
 talál
 késb
 sonl
 nagy
 vére
 kisek
 má
 erdő

ha eg
 A v
 alus
 emu
 futás
 oly
 mért
 emu
 mad
 mad
 mas
 törel
 nek
 mert
 mag
 kül,
 láb
 vicso
 szusa

SZ
 az eg
 bált
 csak
 megá
 nem

mint nálunk a nyulat s az emu, bármily sebesen tud szaladni, a még gyorsabb ló elől nem bír elmenekülni.

De van még egy másik veszedelmes ellensége is, az ugynevezett zebra-farkas. Ez a ragadozó állat csupán Ausztráliában található s nevét onnan kapta, hogy szürkésbarna szőre a hátán a zebráéhoz hasonló csíkokkal van tarkázva. Nem valami nagy és nem is igen erős állat, de annál vérengzőbb s veszedelmes, mert mindig kisebb-nagyobb csapatokban indul zsák mányra s nagy pusztítást visz végbe az erdő állatai közt.

Az emu is csak ritkán menekülhet, ha egyszer zebra-farkasok vették üldözőbe. A vérszomjas állatok nappal elrejtözve alusznak s alkonyatkor jönnek elő. Ha az emu idején veszi észre az ellenséget, persze futásnak ered, a farkasok pedig utána s oly rendkívül kitartóak, hogy órákig, mértföldekre üldözik, míg végre az emu kifárad, s utóléri. A megszorult madarat ekkor sem merik hátulról megtámadni, mert az emu izmos lábaival, hatalmas karmaival agyoncsapná őket; arra törekednek tehát, hogy eléje kerülhessenek s nyakába, mellébe harapassanak, mert így aztán a szegény emu nem tudja magát védelmezni. Legkönnyebben menekül, ha valami patakhoz ér, melyen hosszú lábaival átgázolhat, míg üldözői fogukat vicsorgatva állanak meg a parton s bosszusan néznek elmenekült prédájok után.

BAJOS ÁLLAPOT.

(Képpel a 149. lapon.)

SZEGÉNY tapsifüles, rajta ugyan meg esett! Meg kellett próbálnia, a mit az egész nyulatyafiságban senki sem próbált: hajókáznia kellett. Hajója persze csak egy nagy jégdarab volt, melyet a megáradt folyó gyorsan ragadott tova, nem kellett hozzá evező sem.

A baj ugy esett meg a nyulacsán,

hogy éppen át akart szaladni a befagyott folyón a tulsó partra, mikor az olvadó jég hirtelen megindult s nagy darabokra töredezett. Ijedten ugrált a szegény nyul egyik jégtábláról a másikra, de már a partra nem juthatott, mert a mint egyik jégtáblán körülnézett, hogy merre ugorjék ismét, csupa vizet látott maga körül, — ott rekedt s a folyó a jégtáblával együtt sebesen ragadta magával.

Ez bizony kellemetlen állapot volt s ugyancsak remegett, de nem segíthetett a bajon és csak abban reménykedett, hogy a viz majd talán egyszer a part közelébe sodorja s akkor kiugrik a száraz földre.

De nemcsak ő maga volt bajban; a folyómenti erdőben róka koma is ugyancsak szorult helyzetbe jutott. Javában aludt, mikor az árviz ellepte az erdőt. Róka koma ijedten ébredt fel s menekülni akart, de már későn volt, minden oldalról viz fenyegette s az ár mindinkább növekedett, egy száraz foltocska sem maradt. De róka komának a hideg fürdőre nem volt semmi kedve s utóljára egy félig kidőlt vastag fára menekült, hol legalább a vízbefulás veszedelme nem fenyegette.

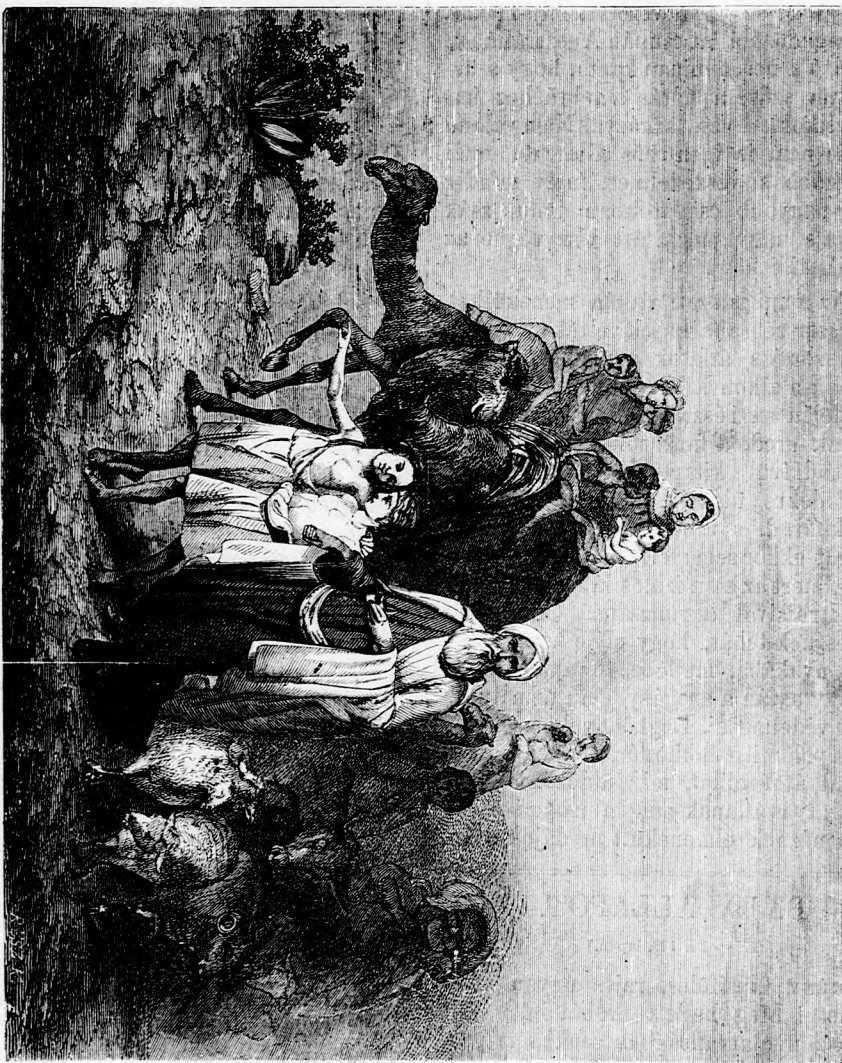
Ott üldögélt sokáig s busan nézette a hömpölygő vizet, lassan-lassan meg is éhezett. De hiába törte ravasz eszét, ezuttal nem volt mód benne, hogy eledelt szerezhessen. Egyszerre azonban reménykedni kezdett: a viz éppen arra sodorta a jégtáblára szorult nyulacsát. A szegény tapsifüles még inkább megrémült, mikor gonosz ellenségét megpillantá; ha a viz a fa mellé sodorja, akkor vége neki!

De a jégtábla, róka koma nagy bosszúságára, kissé távol uszott el a fától, s ezért a róka cselet próbált; részvevő hangon mondá:

— Szegény Tapsifüles barátom, milyen halálos veszedelemben jutottál! De megmenekülhetsz könnyen. Lásd, egy jó ugrással itt teremhetsz mellettem, én szí-

vesen megosztom veled menedékhelyemet, ketten legalább elcseveghetünk, míg az árviz elmulik.

De a nyulacskának volt esze, megköszönte a ravasz ajánlatot s tovább uszott lefelé míg egyszer végre csakugyan olyan

FELTÉTEK MEG, MIT ÁBRÁZOL E KÉP? F. b.

FELADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL.

közel jutott a parthoz, hogy kiugorhatott és szerencsésen megmenekült. Róka koma pedig ott koplalt és busult a fán még

sokáig, míg végre az árviz elmúlt s ő is lemehetett ismét a szárazföldre.